

Prædiken til 1. søndag i advent

Matt. 21, 1-9

Kirkeåret begynder i dag. Kirkeåret er anderledes end andre slags år. Skoleåret begyndte i august og vil slutte i juni næste år. Mange slags regnskabsår begynder på skæve datoer og slutter på skæve datoer. Kalenderåret derimod begyndte den 1. januar og vil snart nærme sig sin afslutning og så begynde igen. Men kirkeåret – det begynder i dag med 1. søndag i advent. Sådan har det været i den kristne kirke siden 500 tallet. Da begyndte de kristne kirker at holde advent som en forberedelse til julen. Og kirkeåret begyndte langsomt at tage sin begyndelse.

Der kan gives mange forklaringer på, hvordan julen er blevet til julen, og hvorfor advent er blevet til advent. Men lad det nu ligge. Det vigtige for os, der holder gudstjeneste i dag sammen med hinanden, er at vi begynder på en frisk. Kirkeåret begynder. Novembermørket lægger vi bag os og vi retter blikket et andet sted hen. Vore forfædre sagde da også, at denne søndag, den 1. søndag i advent havde et særligt navn, den hed "Ad te levavi", og det betyder "til dig løfter jeg ..." underforstået min sjæl. Mennesket stiller sig foran Gud på den første søndag i kirkeåret og siger: "Til dig løfter jeg ...". Det er de ord en af Davids salmer begynder med,

Salme 25: "Herre jeg løfter min sjæl til dig". Og det er en interessant begyndelse på noget. En interessant begyndelse på et nyt år. En interessant begyndelse på en ny begyndelse. For det er jo den, jeg har brug for, den nye begyndelse. For jeg står som den, der ikke har noget at byde det nye år velkommen med. Digteren kan sige det sådan her:

Jeg lovede dig et blåere hav
og du fik det.

Jeg lovede dig en have med roser
og du fik den.

Jeg lovede dig en himmel med klarere stjerner
og du fik den.

Jeg lovede dig en rejse, som du fik.

For slet ikke at nævne
at du fik i tonsvis af tøj
og smykker og kosmetik
og en åben vogn, der kunne køre
jeg aner ikke, hvor hurtigt!
Til sidst lovede jeg dig mig selv.

Men *det* fik du ikke!

For der var ingenting.
Blot et hulrum, og inde i det
en næppe hørlig lyd

som af sirenerne sang mod voks. (Henrik Nordbrandt).

Og det er præcist sådan jeg står. Uden den, der har noget i hænderne, eller i hovedet. Eller det kunne være en anden situation, lige så pinagtig:

Når jeg har slingret rundt og slået ud til højre og venstre, og tænkt, at jeg så sandelig skulle have et rum, et livsrum og folde mig ud i, ja så kunne det hænde, at jeg opdagede, at mine mange arm-svingerier gik ud over andre. Og det skaber en underlig situation. Dét står jeg og ser lidt skulende til højre og venstre, fordi jeg er kommet til at såre og skade de mennesker, der står til højre og venstre for mig. Og hvordan kommer jeg ud af det? Hvordan får jeg skabt en ny begyndelse, så tavlen er vasket ren?

Det er situationer, som jeg kender. Det er en situation, som enhver af os har stået eller står i. Hvor skal jeg begynde? Hvad har jeg gjort forkert? Hvordan kan jeg gøre det bedre? Kan jeg overhovedet gøre det gjorte ugjort? Og her er vi ved noget ganske afgørende. Jeg kan ikke gøre det gjorte ugjort. Jeg er nødt til at stå ved det, jeg har gjort. Jeg kan prøve at rende fra det, jeg kan prøve at lade som om, jeg ikke har gjort det, jeg har gjort. Men med mig selv ved jeg, at det ikke forholder sig sådan. Og det skaber den pinagtige situation for mig selv. Hvad skal jeg gribe og gøre i? Tomheden fylder det hele. Men da griber jeg ned og finder forfædrenes udtryk. Jeg er nødt til at løfte min sjæl til Herren. Jeg er nødt til at hente en anden ind i min egen daglige virkelighed.

På denne 1. søndag i advent hører vi, hvad

vores forfædre har villet give videre til os. Her hører vi, hvad det glædelige budskab, evangeliet, vil fortælle os. Og det er en god begyndelse. Det er, at det ikke er mig selv, der skal vaske tavlen ren. Det er ikke mig, der skal fylde mig selv og andres liv med mening og indhold. ”Til dig, løfter jeg min sjæl ...”. Ja, det er en god begyndelse. Og det kan der være mange gode grunde til at gudstjenesten 1. Søndag i advent begynder med. Men det er dog ikke selve evangeliet, det er dog ikke Guds ord fra Gud til mig. Nej evangeliet gør mig endnu mere eftertænksom.

For i evangeliet til i dag, 1. søndag i advent, hører vi netop, at det ikke er mig, der skal komme brasende og rydde bulen. Nej, det er der en anden der gør. Evangeliet fortæller os, at Jesus kommer ridende ind i Jerusalem, det er ikke mig, der gør det. Og vores fædre har forstået, at det netop handlede om det væsentlige. Vores fædre har tolket evangeliet om Jesu indtog i Jerusalem som et billede på, hvordan Jesus netop kom ind i mit liv.

Det er fortalt på mange forskellige måder. Det er fortalt således, at Jesus er brudgommen, der kommer til mig, der er bruden. Og det er et billede, jeg kan synes er mærkeligt, og et jeg kan have svært ved at have med at gøre. Men det er vigtigt at jeg i dag holder fast i det vigtige: Det handler om Jesus, det handler ikke om mig. Så mit navlepilleri kan høre op. For det er Jesus der fortælles om. Han kommer ind i Jerusalem og dermed ind i mit liv. Sådan er det nu.

Han kom ridende på et æsel ind i Jerusalem. Det var udtryk for noget stilfærdigt, det var

udtryk for noget ydmygt. Det var ikke med bulder og brag. Og på den samme stilfærdige, ydmyge måde, uden bulder og brag, kommer han også ind i mit liv. Det sker ikke nødvendigvis ved store armbevægelser, det sker ikke ved store TV udsendelser, hvor den ene skal konkurrere med den anden, om hvem der er bedst. Nej, det sker ved den stilfærdige vandring. Den, jeg næsten ikke oplever, hvad er.

Nu ved vi jo ikke hvor stilfærdigt det har været dengang i Jerusalem, og vi hører, at mange mennesker stod og råbte og tog imod Jesus. Men mange mennesker kom og gik i Jerusalem. Mange mennesker blev tiljublede, mange mennesker var der store forventninger til. Men én er der blevet fortalt videre om. Det var ham, der netop kom for at sige, at han drog ind i den hellige by, fordi vi ikke selv skulle gøre det. Han drog ind i det, der var det helligste, fordi vi ikke selv behøvede at gøre det. Og det er her, begyndelsen på det hele sker. Jeg behøver ikke at vende hele bunken og vende tilbage til Adam og Eva og begynde forfra, hver gang jeg opdager min egen tomhed og opdager, at jeg har fejlet, nej, der var én, der har gjort det for mig, der var én, der gjorde det, dengang han red ind i Jerusalem. Dét markerede han, at der nu ville være en ny begyndelse. Han red derind, fordi jeg ikke behøvede at gøre det. Hvad skulle jeg også dér?

Da er jeg stillet fri.

Det er 1. søndag i advents voldsomme og monumentale forkyndelse. Det er det, der gør det til noget ganske særligt at holde 1. søndag i advent.

I dag stilles vi mange gange overfor vold-

somme udfordringer, Vi skal tage stilling til snart det ene og snart det andet. Vi skal tage stilling til klima-spørgsmålet, vi skal tage stilling til Mellemøstens konflikter og mange søger at mistænkeliggøre ethvert motiv for min stillingtagen. En gang imellem bliver jeg træt. Og da er det en fortrøstning at høre, at en anden har taget noget på sig, at en anden er draget ind i Jerusalem for dér at gøre alle mine spekulationer til intet. For han drager derind og tager det på sig, som jeg måtte bøvl og bakse med. Det er det glædelige, det er det, jeg begynder det nye år med. Fordi jeg ved, at han er med mig i dag, i morgen og i al evighed.

Amen

Leif Arffmann

Sct. Johannes Kirke, Vejle

Salmer:

84, 87, 78, 81, 74

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk